

A hit virágai.

— Imák a nők számára. —

I.

Mint a szomjú szarvas a vizekre, aképpen kívánczik az én lelkem te hozzád én édes Istenem!

Az élet vándor útjaiban elfáradok, epekedem. Hol lenék enyhébb pihenőt, mint szent hajlékod falai között, mely a mennyország megnyitott csarnoka. Lelkem epedő szomjúsága hol találna üdítőbb csöppeket? mint itt, az örök élet forrásában, a hit kútfejénél . . .

Az élet útja sértett önérdkek töviseivel s a botránkozások köveivel van behintve.

Oh Uram! ott künn vagy fagylaló, vagy tikkasztó a levegő s a hétköznapiság pora az erény fehér ruháját is meglepi . . . Az élet küzdelme, zaja elriassza, mint félénk madárkákat, a lélek magasabb vágyait, szárnyalásait . . . Pedig érzem, hogy a földnél üdítőbb, maradandóbb boldogság után óhajtozik lényem! Érzem, hogy a mennyországban én is örököse vagyok s lelkem vágy lerázni a testiség bilincseit, hogy az ima szárnyain az örökkévalóság magasságába emelkedve, a menny balsamos levegőjét éldelhesse.

Azért kívánczom, mint a szomjú szarvas a vizekre, a te templomdba én édes jó Istenem! Ide nem hat a világ zaja. Itt nem vérzi szívemet az önérdkek tövise. Itt nem botlanak meg lábaim a botránkozások köveiben. Itt nem érzem az élet fagylaló vagy tikkasztó levegőjét. Itt elmarad tőlem minden, mi földi, mi testi. Imám szárnyain hozzád szállok én édes mennyei Atyám! Ragyogtasd reám kegyelmed áldott súgarát. Oh hadd, hogy éldelhessem egy pillanatra bár a mennyország édes örömét. Közelléteddel szentelj meg engemet én szerelő édes Atyám, hogy a földiség árnyától megtisztulva, mint világosságnak gyermeke úgy élhessek, úgy küzdhessek, míg életem napjai tartanak. Légy az én erőm, légy az én segedelmem, az én megtartó Istenem! Amen.

II.

Hozzád jöttem Uram egy szent pihenőre,
 A te templomodba, a Sion tetőre!
 Itt elmarad tőlem minden a mi földi,
 Itt lelkem ünnepi köntösét felölti.
 Itt az imádkozás szárnyain, a mennynek
 Fényes csarnokában: vágyaim lebegnek.

A te templomodban imára borulok;
 Összekulcsolt kézzel tehozzád sohajtok:
 Tekints rám jó Atyám végtelen kegyeddel,
 A bűn örvényéből lelkemet emeld fel . . .
 Szent lelked vezesse minden lépésemet,
 Hogy neked szenteljem egész életemet. Amen.

III.

Gyermeki bizalommal kulcsolom össze kezeimet és nyitom meg ajkaimat imára én szerető édes Atyám! Nincs nekem senkiben másban bizodalmam rajtad kívül. Te vagy egyedül az én bizodalmam, erősségem és szabadításom! Magamra hagyva oly erőtlen vagyok, mint a gyöngö virág, mely meghajol a legkisebb szellő érintésére; az emberek pedig oly változékonyok, mint az idő; szeretetök kétes, jóságuk önző. Még azok is, kiket velem a szeretet rózsakötélékeivel összecsatoltál, legnemesebb indulataikban és szándékaikban is erőtlenek, tehetetlenek, gyengék, mint én magam. A te oltalmad pedig oh Isten, olyan, mint egy erős kővár, mely az ostromló veszedelmeket elzárja előlem; jóságod pedig egy fényes nap, mely bevilágítja a bűnnek útjait is, hogy azokra ne tévelyedhessem; gondviselésed pedig egy szelid atyai kéz, mely a síríg s azon túl is, az örökkévalóságban örök jósággal vezérel . . .

Ne vond meg én jó Istenem ezután is atyai kegyelmedet tőlem, hadd lakozhassam a te oltalmad erős kővárában . . . Ragyogtasd a te atyai jóságodat felettem, hadd járhassak az erény verőfényes, virágos útjain . . . És mindenekfelett vezess tovább is gondviselésed atyai kezével, mert te vagy Isten egyedül az én bizodalmam, erősségem és szabadításom. Amen.

IV.

Istenem én benned bizom,
 Csak te benned egyedül!

Másban nincs, nem is lehetne
 Bizalmam rajtad kívül.
 Légy hát őrző pásztorom,
 Oh mennyei hatalom!

Munka, küzdelem az élet,
 Munkátlanság: bűn, halál!
 A hajnal, az esti csillag
 Engem munkában talál.
 Légy segédem, gyámolom,
 Oh mennyei hatalom.

Létünk változó hullámin
 Csüggedést nem ösmerek,
 Nyúgodt szívvel, békén tűröm,
 Mit rám mértek az egek.
 Adj erőt megállanom,
 Oh mennyei hatalom!

Tűnő álmokép az élet,
 Száll, száll gyorsan, mint madár . . .
 Csak egy lépés s ah! közel van
 Előttünk a véghatár.
 Ott is te lész nyugtatóm,
 Oh mennyei hatalom!

Légy vezérem és taníts meg
 Törvényidre engemet,
 Hogy kinyerjem, érdemeljem
 A te szent tetszésedet.
 Isten, örök szeretet,
 Oh ne hagyj el engemet! Amen.

V.

Az Ur az én őriző pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom! . . .

Oh én édes mennyei Atyám! erős hittel bíztam én te benned és az én hitemben soha meg nem csalatkoztam.

Az élet hullámjai sokszor elnyeléssel fenyegettek: a szükség, a roszakarat, a rágalom, a bűn, mint sötét hullámok ott hömpölyögtek kavargó árjaikkal körülöttem, de a te atyai szabadításod

soha sem késett. A te lelked volt a vizek felett! . . . A te jószágod angyalai a kegyelem ladikján — révpartra, szép kies mezőkre vezéreltek. Asztalt terítettél az én számomra és tápláltál engemet az örök élet kenyerével. Roszakaróimat jóakaróimmá titted, vagy megszegyenyítettél s a bűn örvényében alámerülni nem hagytál. Bizony végtelen a te jószágod, bizony kibeszélhetetlen a te szereteted.

Megszegyenülök Uram végtelen irgalmad előtt, mert szívem, lelkem nem tudja meghálálni *oly ártatlan tisztasággal* atyai jószágodat, mint a *hogy óhajtanám*, mert azok a testiség, a gyarlóság kötelékeiben hánykolódnak. Leborulok sokszor zsámolyod elébe, hogy szívem legtisztább érzéseivel imádjalak, de a testiség megejt, mert a földi gerjedelmek hatalmat vesznek azon; lelkem is, mint egy elzárt madárka, testi érzékeim bilincseit nem mindig tudja levetni magáról. Érzem, hogy lényem nemesebb része hozzád vágy, téged imád oh én Istenem; de nem tudlak megközelíteni óhajom szerint, mert a földiesség kötve tart annak porában.

Uram! kegyelmed karjaival emelj magadhoz és a te szentséged szentelje meg az én erőtlenségemet, hogy a gyarlóság és testiség kötelékeiből kibontakozva, mint képedre és hasonlatosságodra teremtett lény, a menyország örömeinek, a tökéletességnek részese lehessenek.

Emelj magadhoz én Istenem! hogy a te fénylő lelked tisztasága árásszon mennyei világosságot lelkemre, hogy bizalommal tekintsek életem további küzdelmeire, hogy a te szent lelked által megszentelődve — a szükség, roszakarát, rágalom és a bűn szennyes hullámai erőt ne vehessenek rajtam, hanem a te gondviselésed kies mezején és hitem sziklacsúcsán állva, megszentelt érzéseim és gondolataim ihletett ajkakkal zenghessék: az Úr az én őriző pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom! . . . Amen.

VI.

Örökkévalóság! létoka és törvénye a végtelenség miriárd világainak! erőtelen gyermeked én, hálára nyitom ajkaimat azon végtelen jószágodért, hogy látni engeded napodnak áldott sugarát és szép világodat fönt és alant a terjedelemben, melyek fonságosak és dicsők, mint hatalmad minden alkotásai.

Oh de jó Atyám! elnémúl az én nyelvem a hálaadásban, mert nem talál szavakat, melyek méltók lehetnének a te véghetetlen fonságedhez mérve. A napok ezerei, a csillagok miriárdjai kezdettől fogva hirdetik a te hatalmadat és bölcséségedet. Egy nap a más

napnak, egy éj a más éjnek beszél a te dicsőségedről. A szélvészek bús harcza, az ég villáma s a rengő harmatcsepp a virág kelyhében, minden, de minden, magasság és mélység: a te jóságodról és szeretetedről tesznek tanubizonyságot.

Szereteted örködött felettem bölcsőm álmaitól fogva mindenha. Szárnyaidnak szent oltalmában volt az én életem erős és bátorságos. Ha roskadoztam az életnek terhei alatt: a te jobb kezed felemelt engemet. Ha a betegségek a szenvedések ágyához csatoltak: a te bölcseségednek idejében elküldötted a te szabadításodnak angyalát. Ha méltatlan szenvedések keserű könnyeket facsartak ki az én szememből: letörölted azokat a te szeretetednek kendőjével. Ha a háltalanság és a rágalom kétélű fegyvere megvérzette szívemet: bekötöztetted a hitnek enyhítő, gyógyító balzsam-olajával.

Oh, de mivé is lennék én a te segedelmed nélkül jó Atyám? Egy elhagyatott árva, egy gyámoltalan. Az életnek hullámai mily hamar elborítanak. Hisz én oly gyöngye vagyok magamra, mint a kisdéd csecsemő, kit ha a szülői forró szeretet nem ápolna: megsemmisülne, mint a virág, melyet a fergeteg letarol.

Csak a te benned vetett hit tarthat fenn jó Atyám! Hozzád esedezem az én gyengeségemnek érzetében minden jók örök kútforrása. A te atyai oltamadért könyörgök zsámolýod előtt: légy az én őriző pásztorom ennek utánna is. Légy gyámolom, ha roskadozom; bíztatóm, ha csüggedezek; vigasztalóm, ha szenvedek és paizsom, ha üldöztetem.

Órködj felettem mennyei szeretet! és add, hogy megérthessem hivatásomat, hogy ne feledkezsem meg emberi méltóságomról, hogy megközelíthessem lételem czélját . . .

Adj józan értelmet, hogy a bűn kísértéseit, csábításait kikerülhessem, hogy el ne tévelyedjem az élet síkamlós, szövevényes útjain.

Neveld vallásos érzéseimet, hogy a hit tisztogassa meg keblem virágos kertjét az emberi gyarlóságok és földi szenvedélyek gyomjaitól.

Segíts a jó cselekedetek gyakorlásában, hogy ne csak ajkaimmal, hanem jó cselekedeteimmal mutathassam meg az én erős hitemet.

Légy ezután is az én erőm, gyámolom, vigasztalóm és oltalmazó paizsom. Amen.

VII.

Oh mily boldog vagyok én jó Istenem, hogy téged édes atyámnak nevezhetlek s hozzád gyermeki szeretettel ragaszkodhatom.

Elhagyhat minden; juthatok árvaságra; ellenem támadhatnak

ellenségeim; körülvehet az inség és betegség: még sem leszek egyedül, még sem leszek árva; még sem árthatnak ellenségeim; az inség nem csüggeszthet el; a betegség nem dönthet a koporsóba: mert te velem léssz elhagyatottságomban; édes atyám léssz árvaságomban; ellenségeimet megalázod; az inségből kiemelsz és a koporsóból is kiragadsz engemet.

Oh te mindenütt jelenvaló! te mindenható fővalóság! te vagy egyedül az én atyám, oltalmam, szabadításom és gyógyító orvosom.

Uram! hová is mennék a te lelked előtt? Ha a mennybe megyek, ott vagy; ha a koporsóba vetem az én ágyamat, ott is jelen vagy; ha olyan szárnyaim volnának, mint a hajnalnak s a tengerek túlsó határaihoz költözném — oda is a te jobbod vezérelne engemet és a te jobbod megtartana.

Benned bizom én egyedül, mert rajtad kívül nincs több Isten sem a mennyben, sem a földön!

Oh én édes jó Istenem! szenteld meg az én boldogságomat, hogy én téged továbbra is *édes Atyámnak* nevezhesselek. Tartsd meg az én erős hitemet, hogy hozzád gyermeki szeretettel ragaszkodhassam. Áldj meg engemet, hogy jó gyermeked lehessenek a sírig, hogy lakozhassam a te templomodban és nyugalomom lehessen az én édes atyám hajlékában . . . .

Ne vond meg atyai segedelmedet, hogy járhassak tökéletességben előtted és legyek az igazságnak cselekedője. Ne hangozzék az én ajkaimról soha a rágalomnak mocskos szózata, melylyel gonoszt vagy igaztalant mondanék embertársaimról.

Legyen gyűlölt előttem a bűn és szeretve az erény és annak cselekvője.

Őrizhessem meg az én ártatlanságomat, melyet haszonlesés vagy földi kincs soha kísértetbe ne hozhasson. Amen.

VIII.

Kitárom az én szívemet és lelkem szárnyait kibontom, hogy feléd szállhassak, hogy érzéseimet és gondolataimat bemutathassam neked örök szeretet Istene! Itélj és próbálj meg engemet! Te tudod oh szivek és vesék vizsgálója, hogy igazán szeretlek tégedet. Te látod, hogy legfőbb törekvésem atyai jó tetszésedet megnyerni. Útaidban törekszem járni. Törvényeid betöltésében van az én gyönyörűségem. Nincs irigység, nincs bosszúállás kebelemben. A más hire, neve, becsülete oly szent előttem, mint a magamé. Megszegem kenyeremet

a szegénynek. Tehetségem szerint jót teszek mindenkivel. Törődöm, munkálkodom, fáradozok, hogy elvégezhessem híven azokat a kötelességeket, melyeket bölcseséged elhivatásom szerint előmbe szabott. Nem zúgolódom az élet terheiért, mert tudom, hogy mindenkinek kijutott, hogy mindenkinek emelnie kell azt a keresztet, melyet kegyelmed vállaira tett. Még atyai látogatásaidat is gyermeki hálával fogadom, mert javamra szolgál a te feddésed és dorgálásod.

De erőtelen vagyok Uram! A te segedelmed nélkül semmit se tehetek. Dicsőítsd meg mindenható erődet az én erőtlenségemben. Ragyogtasd megszentelő kegyelmed sugarát, hogy láthassam, ismerhessem és járhaszak továbbra is törvényeid útjában. Ne engedd Uram, hogy a testiség erőt vehessen jóra való törekvéseimben. Szentelj meg engemet, hogy áldhassam azokat, a kik engemet átkoznak és jót tehessenek még azokkal is, a kik gyűlölnék és háborgatnak engemet. Áld meg fáradozásaimat, hogy a szeretet munkáját még inkább gyakorolhassam. Adj erőt az élet küzdelmeinek hordozására. Adj béketűrő szívet, akaratomon való megnyugvást és a te szabadításodat mutasd meg a szenvedések árjai között. Amen.

RÉDIGER GÉZA.

Szentek egyessége.

Üdvözlő beszéd. *)

Egybegyültünk, ker. afiai! hogy egyesülten, lélekből-lélekre ható magasztos gondolatokkal s jóakarattal szolgáljuk Istenünk dicsőségét, önmagunk s embertársaink boldogságát; mert kiválóan a szellemi élet terén megbecsülhetetlen értékű és áldású az egyetértő, összhangzó munkásság. E közszükségnek hódoltak az őskeresztények, midőn gyülekezetekké alakultak; ennek tesz eleget korunk szelleme, midőn az egyesülés horderejét felismerve társulatokat, egyesületeket szervez úgy anyagi, mint erkölcsi érdekből mindenfelé. S ha bármely szép, jó és üdvös célú egyesület jogosult, mennyivel inkább tarthat erre igényt, most inkább, mint valaha, a Krisztus ősz követői által alapított társulat, melyet a régiség és eszményiség által megszentelt alakban ekklézsiának, anyaszentegyháznak nevezünk.

Az egyesülés szelleme korunkban oly nagy hatalommá erősbült, hogy az annak való hódolás nélkül a magános ember veresége bizonyos az élet bármely helyzetében. Érti s érzi ezt a gazda, a ki együletet alkot, hogy egymástól eltanulja az okszerű földmívelést, a tökéletesebb eszközök czélszerű használatát, s terményeinek értékesítését, hogy az élet fokozódó igényeit és terheit megbirja. Értik s érzik ezt az iparos és kereskedő, a kik minden irányban összekötetésbe lépnek, hogy czikkeiket, áruikat piacra vigyék s megismerdessék. Érti s érzi ezt a pénz embere, a ki táalentumait nem ássa el, hanem velük szövetségbe áll s kamatoztatja. Érti s érzi ezt a tudós, a ki társaságot alkot, hogy a tudomány gyémántját saját porával csiszolja s azt az emberiség közkincsévé tegye. Érti s érzi ezt az igaz hazafi, a ki eszméltre ébred, összeszedi magát s övéit s mint amaz evangéliumi jó pásztor az eltévedt századik juhót a nemzet zöméhez visszahozza, a különben veszendőt. Értik s érzik ezt az államférfiak és külügyérek, a kik ugy benn a hazában, mint kinn a nagy nemzetcsaládok között pártot alakítanak, szövetségest keresnek; mert félnek az elszigeteltség, a megveretés veszélyeitől.

Mindezeket csak azért hoztam fel, hogy érzékeltessem, hogy mily általánosan szükséges és korszerű az egyesülés s hogy ha nem lett volna soha ekklézsia, anyaszentegyház, annak a Krisztus által

---

*) Mondatott Csókfalván az 1894. évi július 10-én tartott köri közgyűlés alkalmával.